

[1] Líbej, milá, líbej!

P. Manin

Líbej, milá, líbej dokud čas ti přeje,
dokud jaro mládí z očí se ti směje.
Líbej ty mne, líbej, když jsme sami spolu,
až se rozejdeme, dost užijem bolu.
Zeptej se matičky, ona dobře ví to,
zmeškaných polibků kterák bývá líto.
Zmeškané hubičky taková je škoda,
jako toho mládí, jež odnesla voda,
zmeškané hubičky taková je škoda
jako toho mládí, jež odnesla voda.

[2] Ráno raničko pleju obilíčko

Augustin Eugen Mužik (1859–1925)

Ráno raničko pleju obilíčko.
Napadala rosa na lístečky prosa,
jak slziček řady na ten život mladý.
Pleju, nevypleju, jenom slzy leju.
Slzy lásky – deštiček májový,
a mé slzy – déšť to podzimkový.
Rosu, ranní rosu teplé slunce ruší,
ale moje líce nikdo neosuší.

[3] V zahradě na hřadě

Traditional

V zahradě na hřadě drobný list padá,
Hanička ho shrabovala, matička na ňu volala chce li krejčířa.
Nechcu já, nechcu já matičko milá!
Krejčíř dělá píchy píchy popukala bych se smíchy, matičko milá.
V zahradě na hřadě drobný list padá,
Hanička ho shrabovala, matička na ňu volala chce li kovářa.
Nechcu já, nechcu já matičko milá!
Kovář stojí u komína kůká s něho lotrovina, matičko milá.
V zahradě na hřadě drobný list padá,
Hanička ho shrabovala matička na ňu volala chce li stolařa.
Nechcu já, nechcu já matičko milá!
Stolař dělá ty truhličky skovává do nich dušičky, matičko milá.
V zahradě na hřadě drobný list padá,
Hanička ho shrabovala, matička na ňu volala chce li ovčáka.
A chcem já, a chcem já, matičko milá,
ó, když ovčák ovce žene dycky se on na mně směje, matičko milá.

Měsíce

Karel Toman (1877–1946)

[4] No. 1 Leden: Po cestách zavátých

Po cestách zavátých a po silnicích rod opuštěných bloudí,
sychravé zimy dlátem bolesti monogram bídy ryly v jejich tělo,
a tak jdou světem.

Keep On Kissing, Love

P. Manin

Keep on kissing, love, while time is on your side,
while the spring of youth is smiling from your eyes.
Keep on, while we are together,
once apart, we'll ache for ever.
Ask you mother, she is sure to know,
miss the kisses, grow and grow your woe.
/:Missing kisses, such a pity,
youth gone by, swept by the tide.:/

Early Of A Morning I Am Out A-Weeding

Augustin Eugen Mužik (1859–1925)

Early of a morning I am out a-weeding.
Dew has fallen on the little blades of millet,
beads of tears on the young shoots of life.
What's the use of weeding, all I do is crying.
Tears of love – a May-time shower,
tears of mine – an autumn torrent.
Morning dew, dried by the gentle sun,
my own cheeks will be dried by no-one.

In The Garden At The Roost

Traditional

In the garden at the roost a little leaf is falling,
Hanna was sweeping it; her mother called: did she want a taylor?
I don't want him, no, mother dear!
The taylor goes 'stitch, stitch', I'd split my sides laughing.
In the garden at the roost...
Hanna was sweeping it; her mother called: did she want a smith?
I don't want him, no...
The smith is standing by his funnel, mischief glinting in his eyes.
In the garden at the roost...
Hanna was sweeping it; her mother called: did she want a joiner?
I don't want him, no...
The joiner makes caskets, keeps his cache of souls in them.
In the garden at the roost...
Hanna was sweeping it; her mother called: did she want a shepherd?
I do, I do want him, mother dear!
Oh, when the shepherd's driving, he always smiles at me.

The Months

Karel Toman (1877–1946)

January

Along the drifts, alongs the roads
a tribe of the bereft is wandering.
Harsh winters and want have

Vyjde li hvězda pro ně nesvíti.
Betlém jim shořel.
Jen v bludných kruzích šlapou boží zemi a jíní stéká jim chladnými krupějemi po tvářích dětsky
vzpourných.

[5] No. 2 Březen

Na naší studni ráno hvízdal kos.
Jde jaro, jde jaro.
A když jsem okno na sad otvíral,
šeptaly pukající pupeny:
Jde jaro, jde jaro.
Bez chvěje se a hrušně čekají.
Jde jaro, jde jaro.
Zas novým třpytem rozkvétá ti vlas
a nových kovů napil se tvůj smích.
Jde jaro, jde jaro.
Bože můj,
obnoviteli, obroditeli,
na srdce v sněhu pamatuj.

[6] No. 3 Září

Můj bratr dooral a vypřáh koně a jak se stmívá věrnému druhu hlavu do hřivy položil,
tiše pohladil mu šíji a zaposlouchal se co mluví kraj:
zní zvony z dálky tichým svatořečením, modlitba vesnic stoupá chladným šerem.
Duch země zpívá. Duch země zpívá.
úzkost, víra, bolest, v jediný chorál se slily a letí k věčnému.
Svatý Václave nedej zahynouti nám ni budoucím!

[7] No. 4 Ty jenž sídlíš v nebesích

Johann Wolfgang von Goethe (1749–1832)
Czech translation, author unknown, of Wandrers Nachtlied (Wanderer's Nightsong)

Ty jenž sídlíš v nebesích všecken žal i bolest tišíš,
Toho, kdo dvojnásob trpí, dvojnásob též vždy občerstvuješ.
Ach já jsem již unaven tím vírem: k čemu radost je i žal, sladký sen je to, pojd', ach pojd' na moji hrud' a
pojd' již v náruč moji.

[8] Ohnivý muž

Vratislav Hlavsa

Snad dvě stě let bude již tomu či třista let dokonce už
co panence z dobrého domu se zjevoval ohnivý muž.

chiselled their marks on their bodies,
and so they travel the world.
Should the star rise, it will not shine for them.
Their Bethlehem crib has burned down.
They trudge the vicious circles of God's Earth
and beads of hoar-frost run down
their childlike rebel cheeks.

March

A blackbird piped on our well this morning:
Spring's coming, spring's coming.
And as I opened the window to our orchard
the buds, bursting, whispered:
Spring's coming...
The lilac's a-tremble and the pear-trees wait.
Spring's coming...
Your hair glistens with a new bloom once again
and your laughter has sipped of a new amalgam.
Spring's coming...
God of mine,
of renewal, of rebirth,
remember a heart in the snow.

September

My brother has finished ploughing, unhitched the horse
and in the gloaming laid his head in the mane of his faithful friend,
quietly rubbed its neck and began to listen to the voice of the countryside:
Bells sound their quiet blessing from afar,
prayers from the hamlets rise through the cool dark .
/:The spirit of the earth is singing.:/
Anguish, faith, pain, have all coalesced in a single hymn flying towards the eternal.
Saint Wenceslas, protect us and protect those to come!

Thou Who Art In Heaven

Johann Wolfgang von Goethe (1749–1832)
Czech translation, author unknown, of Wandrers Nachtlied (Wanderer's Nightsong)

Thou who art in heaven
relievest all distress and pain,
those who doubly suffer
Thou also doubly restorest.
Oh, I am tired of the whirl:
what is joy and sorrow –
it is just a sweet dream.
Come, oh, come on to my breast,
come and enter my embrace.

The Fiery Man

Vratislav Hlavsa

It may be two hundred, even three hundred years ago by now
since the lass from the good home kept seeing the fiery man.

Panenka smrtelně zbledla a k modlitbě ruce své zvedla,
když ohnivý bezmocně stál, když kohout zakokrhál:
kykyriki, kykyriki, kykyriki
Strašlivě zaklel muž ohnivý, ztratil se vytřeštiv zraky
Vy by jste možná kleli též, vy by jste zakleli taky!
Pak panence zdálo se o tom, což každé z vás může se stát
a horečně toužila po tom, by ohnivý muž měl ji rád.
Za noci rudla a bledla, když u lůžka státi jej shlédla.
Však dřív než ji polibek dal už kohout zakokrhál.
Po třetí den čekala panna, až zjeví se ohnivý muž
by kohout ji nerušil zrána tož večer jej zařízla už
Muž ohnivý v půlnoční chvíli, prý konečně dostal se k cíli,
však nadmíru slabým se stal a pannu neroztrhal.
Nebyl už nikterak ohnivý, nekouel černými zraky,
naopak smál se vesele, panenka smála se taky!

Dvě písně

[9] No. 1 Kde jsem to byla

Růžena Jesenská (1863–1940)

Kde jsem to byla?
Pustiny nahé hleděly na mne, bez konce prázdné;
já cítím dosud, jak krok můj vázne v ocelné tíži bez duše drahé.
Obzor se měnil!
Plynuly lkavě slzavé řeky,
jezera tichá jak mrtvé oči ležela v trávě, která tak nyněv žalobně vzdychá.
Ve hřbitov se pak změnila země cypřiši,
tma se s obzorem slila,
nesmrtný kříž se přiblížil ke mně, štěstí mé na něm!
Kde jsem to byla?
Podivná, smutná písnička zněla z vysokých věží vnořených v nebe.
V západu krvi hledajíc tebe jak bych ti navždy sbohem dát měla.
Před sebou spatřím studené mříže, za nimi v skonu naděje.
Štěstí i dny, jež měly doplna kvěsti.
Nade vším vlhké zvedly se kříže.
A v dálce náhle červánky kropí pustiny rozprahlé.
Zdá se mi.. ano, růžové háje rostou mi v cestu,
zakvetou v ráje, vidím tam celé ostrovy rudé,
o, jak jich snadně dosáhnout může
duše má s tvoji porostou všude.
jsou to však růže,
opravdu růže?

[10] No. 2 Proč zoubky tvé tak smály se?

Vladimír Houdek (1869–1908)

Ve hlubinů němých a vášnivých nocí
a v chmurný svít jiter mdlých tryskal Tvůj jasný smích ;
stín mlhavých nocí lesk pronikal zoubků Tvých
a s paprsky zápolil zářivou mocí.
Jak rozchvěly řadra Tvá do skoků vlnivých
ty bezděčné, šílené výbuchy smíchu !
Na podivný smích Tvůj teď vzpomínám v tichu

She turned deathly pale and clasped her hands in prayer
as the fiery apparition froze helpless when the cock crowed:
Cock-a-doodle-do...
His eyes bulging, the fiery man swore and disappeared.
You would have sworn too, you would have!
Then the lass had a dream, it may, girls, come to each of you,
and she ardently wished for the fiery man to love her.
She flushed red at night, she turned pale, she saw him by her bed.
But before he could give her a kiss, the cock crowed.
On the third day, waiting for the fiery man's visitation,
to stop the cock spoiling their dawn, she chopped off its head the night before.
During the graveyard watch, they say, the fiery presence down to her lay,
but he was exceedingly like a lamb, he savaged her not at all.
No longer fiery, rolling his evil eyes no more,
he laughed merrily, the lass laughed too.

Two Songs

Where Was I?

Růžena Jesenská (1863–1940)

Where was I?
Bare steppes were looking at me, endless, empty;
I still feel my limbs faltering under the weight, bereft of my dear soul.
The horizon was changing!
Sadly flowed the tearful streams,
hushed lakes lay like dead eyes in grass heaving reproachful sighs.
A graveyard replaced the land of the cypresses,
darkness coalesced with the horizon,
an undying cross moved nearer, my happiness on it!
Where was I?
A strange sad song was heard from tall spires dipping in the sky.
The gloaming blood saw me seeking you as if for ever to say good-bye.
Cold railings before me, behind them, dying, my hopes.
Happiness, as well as days meant to bloom bounteously.
Over it all, moist crosses have risen.
In the distance red sky is now sprinkling the parched wastes.
Am I dreaming...yes, rose groves are rising in my way,
blossoming Edens, whole islands of scarlet I see there,
oh, how easy it is to reach them,
my soul with yours all over will grow.
Are they roses, though? Really roses?

Why The Smile Of Your Teeth?

Vladimír Houdek (1869–1908)

The shafts of mute passionate night,
the sullen light of languid morn,
rang with the peal of your laughter;
the shine of your lovely teeth
cut through the night's shadowy mists
and came to grips with the sun's might.
Your bosom heaved in sinuous swells

a slyším jej živě znít noci, ač dávno ztich . . .
Ty's právo už neměla na ten smích . . .
To právo měl pouze lesk zoubků Tvých.
Ty planou v noc němou, jak dříve v ni plály.

[11] Pastel

Bohdan Kaminský (1859–1929)

Má první láska často připadá mi jak v starém rámu obraz pastelový
ta milá tvář a obličej ten známý, ta milá tvář, ty sladké dívčí tahy.
A po letech snad dáš tam obraz nový a jiný zas a je snad stejně drahý a je tam obraz jiný, jiné čelo, a
jiný pohled, jiná skrán i ústa a jiné poupě v líčku rozpučelo.
Však na tom skle ten obraz první ženy vždy zachytí se a když večer vzrůstá, plá v jeho záři lehce
zamlžený.

[12] Kdysi

Ludmila Grossmannová-Brodská (1859–1935)

Nakoncí u cesty vesnické chaloupky tam jsme si pohlédli svých očí do hloubky.
Lány se vlnily, vonělo seno z luk, my ruku v ruce šli a srdce jeden tluk.
Vázl krok nesmělý v mechovém sametu, kde tušil z pohádky lásky říš zakletou.
Obloha vykvetla, pomněnky blankytné do nichž se sluníčko motýlem zachytne.
A konec písničky? Umřelo, umřelo co v máji života ve duši kypělo.

Tři písně pro 'Červenou sedmu'

[13] No. 1 Balada letní

Jiří Herold

Juchej!
Jako ke čtverylce seřazeny stojí břízky, bílé panny na hrázi.
Zpito letním podvečerem, děvče se tam letním šerem se svým hochem prochází.
U hluboké tůně usedli, do očí si spolu pohlédli, červánků lásky v nich růžové mlhy zahlédli.
Svatojánská muška do vlasů ji zalétla, její tváře náhle jako růže rozkvetla:
„Miluj mne, líbej mne, až ztratím dech, rty tvoje na mých ted ležeti nech!“
Vášnivě zašeptla. On líbal, líbal...
Však po čase, jak už to bývá, o lásce jinému děvčeti zpívá: "Tralala, tralala, tralala.
Chci, by se duše má ohřála, chci žhavé tělo tvé v náručí mít, dříve než ranní se rozbřeskne svit. Tralala!
Tralala!"
Běda!
Jako kdyby k pohřbu seřazeny stojí břízy, bílé panny na hrázi.

with laughter's unwitting crazy bursts!
That curious laughter of yours
I now quietly recall,
I hear it so live, though it has long been gone...
You lost the title to that laughter...
That privilege now belongs to just that shine.
It gleams in the silent night, just as it did before.

Pastel

Bohdan Kaminský (1859–1929)

My first love, I often think,
was like a pastel in an antique frame.
That lovely face, familiar features,
those darling girlish gestures.
As years go by you put new portraits
just as precious there,
a different brow, a different air,
a different cheek and mouth and flowering bud.
The pastel, though, clings to the glass
and as the evening turns to night
the first face glows with misted light.

Long Ago

Ludmila Grossmannová-Brodská (1859–1935)

At the end of the path leading to the cottage
we took a deep look in each other's eyes.
The rippling fields, the scent of hay...
With hands entwined our hearts beat as one.
Shyly we stepped on the velvety moss,
sensing love's enchanted realm.
The sky-blue forget-me-nots, the sun's ray butterfly...
And the song's end? Dead, dead, long past
what in life's month of May in our souls once pulsed.

English translations by Karel Janovický

Three Songs for the 'Red Seven' Cabaret

Summer Ballad

Jiří Herold

Heigh ho!
As if for a quadrille standing in line wait birch-trees,
Pale virgins by the water's tide.
Mazed with the summer evening's mood,
a girl walks through the twilight wood with her loved one by her side.
By a deep pool did they sit them down, blue eyes gazed long into eyes of brown,
Behold the red dawn of love the rosy mist seems to crown.
Fireflies flew in her hair, sparkling like diamonds there,
Her cheeks suddenly blossomed like crimson roses fair;
"Do love me, kiss me till I cannot breathe, your lips on mine,
May our blood hotly seethe!" Passion's on air whisper.
He kissed her, kissed her...

[17] Spící

Edgar Allan Poe (1809–1849)

Czech translation by Jaroslav Vrchlický (1853-1912))

Má láska spí!
Kéž může mít sen její věčný a hluboký klid.
Bezedně, lehce v její klid.
Ať hluboký kde starý les, jí otevře se klenba kdes
ta klenba často jež otevřela jak perutě dveří svých křídla stmělá
v triumfu zbraní panoplíí jež při pohřbu rod starý kryjí.
Tam pustou hrobku v úděl vem!
po jejichž dveřích kamenem házela's často v dětství svém,
tu hrobku s branou zvučící vzdechem již nevzdechne
více echem, jimž v bázni třásla se dítě hřichu,
ba mrtví to tam vzdychají v tichu.

[18] Zimní noc

Adolf Heyduk (1835–1923)

Noc zimní k jitru plouží se tak líně,
jen stíny na mne hledí z koutů síně,
v níž samota se krade po špičkách,
by nerušila v truchlivých mne snách.
Jak smutno kol, jak klid ten duši moří,
leb stará chladne mi, leč srdce hoří,
a přeje si, by k skončení těch muk
smích dětský v síni ozval se a hluk.

[19] Velikonoční

Popular

Dej Bůh štěstí tomu domu, my zpíváme Pánu Bohu!
Naše zlatá krásná panno! Slepíčky vám nesou dávno vejce pěkný bílý:
dejte vajíčko, malovaný, slípka snese jiný.
Dáte li kus mazance, dostanete mládence; dáte li kus pečeně půjdu domů vesele;
pak li nám nic nedáte, tak se letos nevdáte!

“Seize what you can,” he’s quick to warn,
for you’ll be clay like me at earthly trials’ end.

The Sleeper

Edgar Allan Poe (1809–1849)

Czech translation by Jaroslav Vrchlický (1853-1912))

Oh, may her sleep,
As it is lasting, so be deep!
Soft may the worms about her creep!
Far in the forest, dim and old,
For her may some tall vault unfold —
Some vault that oft hath flung its black
And winged panels fluttering back,
Triumphant, o’er the crested palls,
Of her grand family funerals —
Some sepulchre, remote, alone,
Against whose portal she hath thrown,
In childhood, many an idle stone —
Some tomb from out whose sounding door
She ne’er shall force an echo more,
Thrilling to think, poor child of sin!
It was the dead who groaned within.

The Winter Night

Adolf Heyduk (1835–1923)

The winter night creeps idly towards dawn,
bare shadows watch me from the corners,
my loneliness tiptoeing round the four walls
not to disturb my mournful dreams.
Sadness all around, the peace tortures my soul,
old head turns cold but the heart is aflame
praying for the torment to end
when noise and children’s laughter erupts in the room.

Easter Carol

Popular

God give happiness to the house,
we sing to the Lord!
Our beautiful precious lady!
The chickens have laid nice white eggs for you:
Do give us an egg, a painted one,
the little hen will lay another.
If you give a bun, you’ll get a son;
if you give a chunk of roast, I’ll go happier than most;
if you give us not a whit, you won’t be wed for a bit!

English translations by Karel Janovický